

hvilket medførte en tilsvarende Stigning af Ejendomsbeskatningen, samt til, at denne Forhøjelse forholdsmæssig virkede særlig tyngende baade for de mindre Beboelsesejendomme og for de mindre Landbrugsejendomme, idet de i Lovgivningen fastsatte Fradrag i Bygningsværdien forinden Skattens Beregning ikke var afpasset efter de nye, højere Bygningsværdier, foretoges der ved Lov Nr. 58 af 18. Februar 1946 (Aarvog 1945—46, Side 819) en generel Forhøjelse af de skattefrie Fradrag ved Ejendomsbeskatningen til Stat og Kommune. For saa vidt angaar Ejendomsbeskatningen til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond, blev det i § 6 i Lov Nr. 352 af 7. August 1922 om Beskatningen til Staten af faste Ejendomme, jfr. § 3 i Lov Nr. 102 af 14. April 1937, fastsatte Fradrag paa 10 000 Kr. forhøjet med 2 000 Kr. til 12 000 Kr. For Kommuneskattens Vedkommende blev de i de enkelte Kommuner i Henhold til § 3, Stk. 1, i Lov Nr. 188 af 20. Maj 1933 om kommunale Ejendomsskatter fastsatte Fradrag forhøjet med følgende Beløb:

I Københavns og Frederiksberg Kommuner med 4 000 Kr., i Købstadkommunerne samt Marstal Handelsplads og de sønderjyske Flækker med 3 000 Kr. og i Sognekommunerne med 2 000 Kr.

Samtidig forhøjedes det i Lovens § 3, Stk. 3, omhandlede Fradrag paa 1 000 Kr. for hver Beboelseslejlighed ud over een til 1 500 Kr. Forhøjelsen af dette Fradrag gjaldt dog ikke ved Beregningen af Ejendomsskyld til Amtskommunen.

De forhøjede Fradrag blev begrænset til at gælde for Aaret 1946 for Statsbeskatningens Vedkommende og for Skatteaaret 1946—47 for den kommunale Beskatnings Vedkommende. Dette skyldtes, at det ifølge den af Folketingets Udvalg afgivne Betænkning var forudsat, at Spørgsmaalet om en Videreførelse af de givne Lempelser maatte tages op ved Udløbet af det nævnte Aar, saafremt der ikke efter Indstilling fra Skattekommissionen forinden var gennemført en Revision af Ejendomsskatte Lovgivningen.